

ע"פ 4187/10/18 - יקיר פהימה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 4187-10-18 פהימה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני כבוד השופטת חיה זנדברג
מערער יקיר פהימה
נגד מדינת ישראל
משיבה
פסק-דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט ארנון איתן) מיום 14.8.2018 בפ"ל 741-07-17.

פסק-הדין

1. המערער הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של נהיגה תחת השפעת סמים או משקאות משכרים, עבירה לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. לפי עובדות כתב האישום, בהן הודה המערער, ביום 28.5.2017 בשעה 07:15 לערך נהג המערער ברכב תחת השפעה, כאמור.
2. ביום 14.8.2018 גזר בית המשפט קמא (כב' השופט ארנון איתן) את דינו של המערער ל-6 חודשי פסילה בפועל (בניכוי 30 יום פסילה מנהלית); פסילה על תנאי; קנס; והתחייבות.
3. על גזר דין זה הוגש הערעור הנוכחי, שהתמקד אך ורק ברכיב הפסילה בפועל.

הערעור

4. ב"כ המערער טען כי רכיב הפסילה בפועל שנגזר על המערער חורג לחומרה מהענישה הנוהגת במקרים דומים של נהיגה תחת השפעת סמים/ אלכוהול. ב"כ המערער עמד על כך שבמקרה של הרשעה בעבירה זו, קיימת פסילת מינימום של שלושה חודשים, ממנה ניתן לסטות לקולא בנסיבות מתאימות (סעיף 1)38 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]). לטענת ב"כ המערער, לא היה מקום בענייננו לחרוג לחומרה מפסילת המינימום הקבועה בפקודה, שכן תקופת פסילת המינימום משקפת את נורמת הענישה הנוהגת במקרים דומים של נהיגה חד פעמית תחת השפעת סמים/ אלכוהול. לא כל שכן כך הוא נוכח הנסיבות האישיות שפירט בנוגע למערער.
5. ב"כ המערער הוסיף וטען כי יכול שמקורה של החריגה הנובעת לחומרה בענישה הוא בכך שבכתב האישום כפי שתוקן בהסדר הטיעון נותרה התייחסות לעובדות, שנכללו בכתב האישום המקורי, לפני הסדר הטיעון, עובדות שלטענתו נכון היה שיושמו במסגרת ההסדר (הגם שלא כך נעשה, לטענתו בשגגה). בפרט התייחס ב"כ המערער לאזכור כמות הסם שהתגלתה בבדיקת השתן של המערער, אזכור שלטענתו אולי היה בו כדי להשפיע על גזר הדין (אם כי ב"כ המערער טען שממילא מדובר בכמות סם מזערית).
6. מנגד, ב"כ המדינה טענה כי דין הערעור להידחות. לעמדתה, לא נפל כל פגם בגזר דינו של בית המשפט קמא, ואין עילה לחרוג בענייננו מהכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממהרת להתערב בכגון דא. ב"כ המדינה טענה כי מתחם הענישה ביחס לעבירה של נהיגה תחת השפעה נע בין 3 חודשי פסילה ועד שנת פסילה, ולעמדתה נוכח עברו התעבורתי של המערער אין עילה להתערב בגזר הדין.

דין והכרעה

7. דין הערעור להידחות. "כידוע, אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בחומרת העונש שקבעה הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית ובולטת בגזר הדין, או כאשר העונש שהוטל חורג באופן קיצוני מהענישה המקובלת במקרים דומים" (דברי כב' השופט אלרון בע"פ 2433/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2018), בפסקה 11 לפסק-הדין).

8. הוא הדין במקרה הנוכחי. לא הייתה מחלוקת של ממש בין הצדדים בהגדרת מתחם הענישה, כאשר הוסכם כי מתחם הענישה ביחס לעבירה של נהיגה תחת השפעת סמים/ אלכוהול מתחיל ב-3 חודשי פסילה, ובית המשפט קמא קבע כי המתחם נע בין 3 חודשי פסילה ל-9 חודשי פסילה. אלא השאלה הנשאלת בענייננו היא שאלת מיקומו של המערער במסגרת המתחם.

9. נוכח עברו התעבורתי של המערער, הכולל מספר לא מבוטל של הרשעות תעבורה קודמות (והגם שרובן ככולן עבירות תשלום קנס), לא ראיתי עילה להתערב בגזר דינו של בית המשפט קמא, שראה לנכון להטיל על המערער 6 חודשי פסילה. כעולה מגזר הדין, בית המשפט קמא שקל את נסיבותיו אישיות של המערער כפי שהוצגו בפניו, וכן את הודאתו, ומנגד את חומרת העבירה ואת עברו התעבורתי של המערער, וראה לנכון למקם את המערער במסגרת המתחם כך שעל המערער יוטלו 6 חודשי פסילה. בקביעה זו לא נפל כל פגם המצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

10. הפסיקה אליה הפנה ב"כ המערער אין בה כדי לתמוך בטענותיו: פ"ל 5539-05-16 עסק בנאשם ללא עבר תעבורתי; בעפ"ת 19758-01-11 לא פורטו נסיבות המקרה, אך נראה כי ברקע הדברים מצוי זיכוי של הנאשם מאחת העבירות שיוחסו לו; בתת"ע 2732-02-15 דובר בנאשם שנהג שנים רבות, ולחובתו הייתה עבירת תעבורה אחת בלבד (שאינה דומה); בתת"ע 14478-12-17 דובר בנאשמת ללא עבר תעבורתי; בעפ"ת 278-05-11 דובר גם כן בנאשמת ללא עבר תעבורתי; בעפ"ת 19584-07-17 דובר במי שבעברו שתי עבירות של נהיגה תחת השפעה, והוא נפסל ל-9 חודשים; בעפ"ת 2196-03-16 דובר במי שהיה ללא עבר תעבורתי מאז שנת 1974, ודינו נגזר ל-45 יום פסילה (בנוסף ל-30 יום פסילה מנהלית); בעפ"ת 48406-03-11 דובר במי שעמדו לחובתו 14 הרשעות קודמות, ובנוסף לעבירה של נהיגה תחת השפעה הוא הורשע גם בעבירה של נהיגה כאשר רישיון הרכב פקע, ודינו נגזר ל-6 חודשי פסילה בניכוי פסילה מנהלית.

11. הנה כי כן, העיון בפסיקה מעלה כי לא נפל פגם בגזר-דינו של בית המשפט קמא, שכן מהפסיקה עולה שפסילת מינימום של 3 חודשים נגזרת על מי שהורשע בעבירה של נהיגה תחת השפעה ואין לו עבר תעבורתי, ואילו במקרים בהם קיים עבר תעבורתי נגזרת פסילה לתקופה העולה על תקופת המינימום. כך נהג בית המשפט קמא נוכח עברו התעבורתי של המערער, ואין בדברים עילה להתערבותה של ערכאת הערעור. לא כל שכן כך הוא נוכח הפסיקה, הקובעת כי ערכאת הערעור ממעטת להתערב במידת העונש.

12. אף בטיעונו של ב"כ המערער לפיו כביכול בית המשפט קמא הושפע מהנתונים אודות כמות הסם שהתגלה בבדיקת השתן של המערער (נתונים שנותרו בכתב האישום גם לאחר הסדר הטיעון), לא מצאתי עילה להתערבותה של ערכאת הערעור. אזכור כמות הסם מופיע בגזר דינו של בית המשפט קמא אך במסגרת סקירת העובדות והאישומים בהן הודה המערער, בפתח גזר הדין, ולא מעבר לכך. בנסיבות אלה, דין טענות המערער להידחות.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ט"ו טבת תשע"ט, 23 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.